Ч. 108. Середа 27 (14) мая 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З парляментарних комісий. — До ситуациї. — Палата послів.

Буджетова комісия палати послів відкинула проект закона в справі зниженя податку від цукру, оправдуючи то загальним положенем фінансовим держави та видатками, які ждуть в причини будови каналів і забезпеченя на старість.

Нинішна „Wiener Zeitung" оповіщує два відручні письма цісарскі до бар. Бека і бар. Еренталя. В тих письмах Цісар не приймає димісиї пп. Міністрів бар. Еренталя і ґен. Шенайха, бо уважає, що причини ними наведені не суть достаточні. Дальше висказує Цісар вдоволенє, що прийшло до згоди між міністрами австрийскими і угорскими що до підвисшеня офіцирских плат і взиває бар. Еренталя, аби предложив Цісареви до рішеня реченець, коли має ся скликати сесия делеґацийна.

З Відня доносять, що в справі делеґаций християньско-суспільне сторонництво, найбільше доси невдоволене з висліду ради міністрів, відбуло вчера конференцию, на котрій вправді не прийшло до рішучої ухвали, однако члени розійшли ся з пересьвідченем, що не треба робити трудностий скликаню делеґаций на осінь. Засадниче становище сторонництва в справі поліпшеня плати вояків буде зазначене в інтерпеляциї, в котрій сторонництво вискаже бажанє, аби то піднесенє плати було переведене рівночасно з піднесенем офіцирских плат.

На вчерашнім засіданю палати послів вела ся дальша дискусия над наглячим внесенем руских послів в справі послідних соймових виборів. Дискусию розпочала промова п. Міністра справ заграничних дра Бінерта, котрий так сказав:

Заки займу становище супротив обох наглячих внесень, що суть предметом нинішної дискусиї, мушу рішучо застерегти ся против зрозуміню і толкованю моїх слів, виголошених в дискусиї над внесенем п. Цеглиньского і тов. зі сторони кількох бесідників сторонництва соцыяльно-демократичного і руского. Єсть лиш природним, що правительство всім предложеним єму жалобам присьвятить пильну увагу і що оно зовсім сьвідоме свого обовязку, аби там, де на основі совістних розслідів сконстатує хиби, ті хиби усунути. Правительству нічо не єсть так далеким, як викликуванє у части населеня зовсім неоправданого чувства безнадійности, а тим менше піддержуванє того чувства. То становище мало правительство перед счима при іменованю нового намістника. Я пересьвідчений, що в нім поставлено відповідного мужа на відповіднім місци. В своїй промові при обнятю уряду намістник відповідно до намірів правительства заповів яко підставу державної адміністрациї рівномірне приміниванє законів без ріжниці віроісповідань і народности. Береженє тої засади вийде в користь в рівній мірі польскій як і рускій народности а іменно всім їх верствам. Для усуненя всяких непорозумінь хочу ще додати, що хоч правительство приймає до відомости впевненє льояльного настрою із сторони бесідників руско-народного клюбу, то зміст народної проґрами тої партиї — коли я єї добре зрозумів — вже тому не може найти піднори правительства, позаяк доси не стверджено єствованя росийского населеня в Галичні і на Буковині, з вимком малого числа „Липованів" в тім послідним краю, що отже програма народна того сторонництва не стоїть в звязи з народним ісповіданем населеня, которого заступниками уважають ся.

Глубоким обуренем наповнили мене промови двох бесідників, котрі безпосередно передомною промовляли і відпираючи їх іменем правительства як найбільше рішучо, мушу заявити, що ті бесіди скріпили в мені пересьвідченє, що наміри радикального крила народно-демократичної партиї руской в дійстности суть такі, як кажуть Поляки. Ще ніколи не представлено в тій палаті з такою отвертостию ідеї перевороту, як то зробили оба посли пп. Будзиновский і Трильовский. Такі бесіди, тут виголошувані і тим самим ненарушимі, коли

---

10)

Воскрес.

Новеля В. Урбана.

(Конець).

В два дні по тій розмові станула перед домом Дон Дженнара страшенна потвора в виді старого коча, який можуть собі уявити лиш хиба дуже старі люди, котрі мучили ся в тих почтових кочах, котрими їздило ся давнійше, коли ще не було зелізниць. Але в Резині уживають таких кочів ще й нині а ціле чудо було в тім, що Дон Дженнаро хотів таким кочом поїхати до Неаполя.

Вже на довший час перед тим, заким розпочала ся подорож, поставали були сусіди і прохожі, не маючі що робити, малими громадками коло того передпотопового воза та балакали об тім, за чим то Дон Дженнаро їде до Неаполя. Одні були тої гадки, що він хоче відвідати свого сина, другі здогадували ся, що він їде відбирати якусь спадщину, ще инші знали дуже докладно, що він хоче дати ся оперувати і мабуть при тім помре. Се було й причиною, що люди дуже щиро пращали ся з Дон Дженнаром мов би з яким вже нашів помершим і жалували єго, коли подорож дійстно розпочала ся а длятого й вразила їх трохи тота несподіванка, коли побачили вечером, що він вертав тим самим кочом і здоровий і якийсь такий веселий, яким єго вже від давна не виділи.

На другий день по полудни, точно о четвертій годині, ішов Дон Дженнаро знову, перший раз майже від чотирох місяців Везувскою улицею на гору до „Фачча Фреска". Тут і там, куди він переходив, споглядали на него люди здивовані і зацікавлені, але старому панкови байдуже було про них і він ішов собі поволеньки і уважно дальше. Він чув ся якийсь лекший і такий здоровий, яким вже давно не був, а коли наконець побачив оброслу довкола чіпкими рожами льоджджу „Фачча Фреска", то пристанув трошки після свого старого звичаю, щоби відпочити. Тому й побачив вже здалека, як Ассунта і Кончетта бігали пильно на льоджджі то сюди то туди, мов би єго вже від давна тут сподівали ся.

Ohè, compare Gennaro! Oheeee! — крикнула до него Ассунта своїм дивним звичаєм вже здалека а Кончетта зворушена так, що аж очи її сьвітили ся, бігла єму на стрічу. Якраз коли він дійшов до малих камінних сходів, они вийшли ся а Кончетта не кажучи й слова, вхопила Дон Дженнара за руку. Він гадав насамперед, що она хоче помочи єму вилізти сходами на гору, але відтак вчув, як Кончетта горячо і щиро притулила свої уста до єго руки і як на неї капнули сльози з єї очий.

Єму зробило ся якось дивно на души і він несьвідомо поклав легенько свою руку на єї головку. — Добре, Кончетто, — сказав він поважно і прихильно — коли ти мене лиш половину так будеш любити як свого тата, то я буду завсігди тим вдоволений, що я зробив.

— Ох, якіж ви добрі, якіж добрі — сказала Кончетта тихцем крізь сльози — а я буду вас любити доки житя мого і як лиш зможу, як мого рідного тата.

— Мені того й треба. Ти видиш, що я старий, немічний чоловік, котрий мусить помирити ся зі своїми дітьми. А деж твоя мама? Завтра звезуть меблі. Я вже все з Нікольою в Неаполи з'орудував. З першим цьвітня верне він знов назад до Резини а тоді можете пібрати ся, коли схочете. Розуміє ся, що буде у мене мешкати, а твій тато верне до „Фачча Фрески", щоби хтось тебе твоїй мамі заступив. Не жури ся, моя дитинко. Падре Міузі добре каже. А що нас люди обходять? Кождий плете такі дурниці, які єму хоче ся а з часом всі з тим погодять ся.

Кончетта усьміхаючись щаслива, помогла єму вийти сходами на гору, подала єму крісло, стерла стіл і принесла підніжок. Відтак прийшла й Донна Лючія на льоджджу і повитала Дон Дженнара як найсердечнійше.

— Я говорив вже з вашим чоловіком, Донна Лючіє, отсеї суботи, що прийде, відбудуть ся заручини. Отже він мусить бути при тім. — Говорив Дон Дженнаро дальше. — Я був би вже вчера привіз єго сюди, але він не хотів. Він казав, що мусить насамперед порядно приготовити ся, а то не іде так легко.

доходять до відомости населеня, мусять викликати небезпечне роз'ярене, коли не щось гіршого. Правительство отже виповнить лише свій обовязок, коли в будучности зверне найбільшу увагу на діяльність радикальної партиї рускої і та партия сама то собі буде мусіла приписати, коли єї діяльність буде розслїджена також що до намірів, які по промовах їх бесїдників суть явні. Панове повинні отже надумувати ся, до якої послїдовности їх становище може вести.

Заявивши відтак з цїлою рішучостию, що всї піднесені закиди що до надужить при виборах до ради державної і до сойму будуть совістно розслїджені і провинивші ся покарані — заявив вкінци п. Міністер, що коли провідники політичні руского народу прийдуть до пересьвідченя, що руский нарід лише в дорозї мирного співжитя може розвивати ся і в тім напрямі будуть підпирати діяльність нового намістника, то правительство доложить всїх заходів, аби в Галичинї завести тревалий мир для обох народів заселяючих той край.

Промовляв відтак против предложень пос. Малаховский, а яко ґенеральні бесїдники пос. Масарик „за“, а п. Стапиньский „против“. По промові внескодавця пос. Петрушевича і по кільканайцятьох фактичних спростованях палата відкинула наглість обох внесень.

На тім перервано наради. Слїдуюче засїдане відбуває ся нинї, а на дневнім порядку стоїть дискусия над відповідию п. міністра краєвої оборони в справі подій в часї маршу войска в Сольногородї.

Новинки.

Львів, дня 26-го мая 1908.

— Є. В. Цїсар зволив всемилостивійше удїлити з приватних фондів 200 К запомоги церковному комітетови в Городищу на докінчене будови церкви.

— Іменованя і перенесеня. П. Міністер торговлї іменував старшими управителями почтовими між иншими управителїв почтових: Еміл. Матковского для Львова, Авг. Домбровского для Бережан і Ром. Сарачиньского для Станиславова. — П. Намістник переніс інжинїра Якима Трачика із Живця до Львова. — Львівский висший суд краєвий іменував авскультантами: практикантів концептових скарбу Фр. Міґоцкого, Юл. Кесслера, Ів. Вішньовского, Герм. Дакса і Фел. Ґрабовецкого і практикантів судових: Юр. Емму, Вільг. Бачеса, Дав. Френкля, Едв. Ковальчука, Стан. Юньского, Евг. Жарского, Ярос. Пачовского, Юл. Білїньского, Т. Чеснока, Меч. Сквіржиньского, Волод. Бриковича, Яросл. Руденьского, Евг. Кордасевича і Ст. Жарского; — стар. официялів канцелярийних: Брон. Дену в Глинянах ведучим книги ґрунт. у Львові і Конст. Ґлуховского в Теребовли ведучим книги ґрунт в Станиславові і Люд. Поляковского стар. официялом канцеляр. в Теребовли; — официялами канцелярийними іменував канцелїстів: Ст. Радельского в Жабю, Волод. Ваґнера в Будзанові і Каз. Здибкевича у Винниках.

— Іспит зрілости. В станиславівскій учительскій семинариї відбув ся в днях від 11—22 мая включно під проводом краєвого інспектора п. Ів. Матієва іспит зрілости. До іспиту приступило 54 публичних учеників, між котрими було 20 Русинів (один задля перебутої тяжкої недуги піддасть ся іспитови по сих фериях), 27 Поляків а 7 жидів. З Русинів одержали сьвідоцтво зрілости: Стефан Ґура, Дмитро Дирів, Мих. Гуменюк, Лавро Гайдукевич, Карло Ясельский, Василь Кепещук, Ів. Кокорудз, Ол. Крижанівский, Ант. Леґінь, Дм. Виноградник. 9 Русинів мають поправку з 1 предмету.

— Іспити кандидаток на учительки ручних робіт в школах народних та на управительки фреблївок розпічнуть ся в женьскій семинариї учительскій у Львові дня 16 червня о 8 год. рано. Поданя заосмотрені потрібними документами треба вносити до дирекциї того заведеня найдальше до 10 червня.

† Помер Михайло Олешаньский, артист руского народного театру, перебуваючого тепер в Чернівцях, упокоїв ся там вчера рано. Покійник від довгих лїт виступав на нашій сценї кількома наворотами. Вступивши перший раз на нашу сцену, учив ся там рускої мови. Належав тодї до найлїпших сил акторских, а маючи милий голос і темперамент, грав в комедиях і оперетках з великим поводженем. Потім кілька разів переносив ся на польскі сцени, а при повороті находив все приют в нашім театрі. Останний раз по побутї в Кракові, де грав в людовім театрі, вернув до руского театру на меншї ролї і слабший в співних партиях. Був се чоловік в силї віку, лїт около 45, однак знеможений злиднями в останних часах почав недомагати. Полишив вдовицю і 2 доньки, з котрих одна нелїтна, а друга подружена з військовим інжинїром.

— Дрібні вісти. При гал. властях скарбових є до обсади кільканайцять посад концептових практикантів з 1.200 К ад'ютум. Поданя з долученем сьвідоцтв з 3 держ. іспитів правничих належить вносити до президиї кр. дирекциї скарбу. — Семен Булик родом з Гійча одержав на краківскім университетї степень доктора прав. — 80 лїтний старик п. Датнер вийшов вчера в полудне з дому свого сина при ул. Городецкій ч. 33 А і до вечера не вернув, а родина не могла его нїгде відшукати. — Полїцияна Каспровича, котрий зайшов за злодїєм, що сховав ся в цегольни на Погулянцї опали робітники цегольнянї і потурбували его та подерли на нїм одіне. Полїциян боронив ся шаблею і зранив робітника Івана Ширка в руку. Вернувши опісля з другим полїцияном, арештував Ширка, котрого відтак замкнено до арешту. — Робітник Озия Фаєрштайн вертаючи в ночи улицею Городецкою, вдарив нехотячи головою об отверте вікно партерове, вибив шибу і покалїчив собі лице, так, що мусів аж на стациї ратунковій шукати помочи. — Величечну ячницю зробив онодгі якийсь самоїзд в Берлинї наїхавши на віз з яйцями. Удар був так сильний, що візники з обох возів поспадали, але впрочім нїчо їм не стало ся. Та й самоїзд позістав неушкодженим, але заго потовк 200 кіп яєць вартости 800 марок, а на улици зробила ся в одній хвили величезна калабаня з яєць. — В домі при ул. Личаківскій ч. 61 вийшов з розуму проживаючий там у своєї родини сьвященик латиньского обряда Михайло В. і зачав бити руками у вікна, причім покалїчив ся а відтак нищив меблї. Нещасливого відставила поготівля ратункова до шпиталю.

— Нещасливі пригоди. Дня 20 с. м. стала ся в Іванівцї коло Теребовлї в паровій молотїльни на фільварку п. Ценьского слїдуюча страшна пригода. Робітниця Варвара Коханьска зсунула ся по столї перед бубном з біяками, на котрім подає ся снопи до молоченя так нещасливо, що біяки вхопили єї праву ногу і урвали повисше колїна. Нещасливу відвезено насамперед до Теребовлї, де лїкар військовий заосмотрив їй тимчасово рану, а слїдуючого дня відвезено єї поїздом до шпиталю в Тернополи, де показала ся потреба дальшої ампутациї ноги. Нещаслива внаслїдок значного упливу крови померла дня 22 с. м. рано. — В Хоростковї дня 18 с. м. вийшов Григорий Сорока з жінкою копати глину на гору недалеко кладовища. Земля розмочена дощами, підчас копаня усунула ся і засипала їх обох. Сороцї удало ся виратувати, а жінка его згинула на місци.

— Конкурси. Виділ Руского Тов. педаґоґічного розписує конкурс на місце настоятельки дївочого Інститута сьв. Ольги у Львові. Обовязком настоятельки єсть ведене кухнї і адмінїстрациї. За те отримує один покій на мешкане, харч, опал, сьвітло і 30 корон місячної платнї. Рівночасно розписує ся конкурс на місце молодшої настоятельки, якої обовязком єсть попри догляд, також удїлюване наукової помочи інститутками. Молодша настоятелька отримує рівнож один покій на мешкане, харч, опал, сьвітло і 10 корон місячної платнї. Поданя належить вносити найдальше до 15. червня до Виділу Руского Товариства педаґоґічного у Львові ул. Сикстуска ч. 47. Близших інформаций удїлює канцелярия Товариства.

Виділ філїї Товариства „Просьвіта“ в Товмачи розписує отсим конкурс на посаду склепаря в крамници „Повітового Союза торговельного“, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою в Товмачи. Від компетентів вимагає ся фахового образованя торговельного в відділї торговлї товарами корінними і мішаними, а що найважнїйше орґанїзацийного змислу потрібного до переведеня орґанїзациї крамниць по селах.

Услівя і висота платнї після умови. Поданя з потрібними сьвідоцтвами виказуючими фахове образоване і сьвідоцтвами дотеперішної практики просить ся присилати до 10 липня с. р. на руки адвоката др. Макуха в Товмачи. Кавция конечно вимагана.

— Більше працї, менше декламаций. „Краєвий господарско-молочарский Союз“, стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою в Стрию (давнїйше „молочарска секция“ стрийскої філїї „Просьвіти“), працюючи поверх три роки над витворенєм молочарского промислу в рускій части Галичини, а іменно над заклада-

— Дон Дженнаро — відозвала ся Донна Лючія, подаючи єму тронута руку — я нїколи в моїм житю не забуду того, що ви для нас зробили. Ви перші, що признали нас знову чесними і порядними людьми, а люди вже того рода, що треба їм лиш такого приміру, а они вже за ним підуть.

— Нема о чім і говорити. Я вже знав, що робив. А де вино? Кинь но ся Ассунто. Але щоби було добре!

Нїкому на сім сьвітї не послугували нїколи так щиро і весело як того дня Дон Дженнарови в „Фачча Фреска“. Обі молоді дївчата старали ся одна наперід другої зробити „Компаре Дженнарови“ єго побут так приятний і милий, як лиш можна, а треба знати ту жваву легкість людий з полудневої Італїї, з якою они можуть з найбільше потрясаючого настрою перенести ся в найсердечнїйший найвеселїйший гумор, щоби зрозуміти, з яким успіхом то дїяло ся.

Але Дон Дженнаро і додержав слова. В ту суботу, що прийшла зараз по тім, відбуся на льоджджі „Фачча Фрески“ заручини доктора Нїколї Бомбеллї з Кончеттою Спорітa а при тім відбувало ся все зі звичайною при таких нагодах парадою. Донна Лючія не хотїла собі того відмовити, щоби не варити обіду особисто. Знамениті маккароні в червонобрунатнім помідоровім сосї, як то їх уміють лиш Неаполїтанцї готовити і оцїняти, печеня, курята, овочі, міцний старий Ґраняно і запашні сицилїйскі вина украшали стіл, а то все споживано з таким успіхом, що се виставляло найлїпше сьвідоцтво жолудкам присутних. Сьвіжі цьвіти, фіялки, брендушки і жовті рожі красували ся всюди на льоджджі. Але найкрасшою окрасою пира була Кончетта, щаслива наречена. Она сидїла, коли взагалї сидїла хвильку спокійно, межи своїм татом а своїм нареченим. З єї очий нїби искри сипали ся а цїле єї хорошеньке личко сьвітило ся молодечо сьвіжою невинностию і красою.

Та й падре Міузї був там та надавав тому родинному сьвяту поважної торжественности, але у всїх — а то, розуміє ся, зібрали ся були в повнім числї обі родини — відзивило ся то піднимаюче, сердечне чувство, що се сьвято не лиш сполучало двоє молодих повних надїї людий для спільного щастя і горя на цїле житє, але й вернуло житю і роди, нї воскресшого вітця через чисту, сьвяту любов єго дитини.

Дон Леоне був найтихійший між всїми а однак найбільше тронутий. Він відчував дуже добре то очищене, якого доступив внаслїдок щирого привязаня Кончетти, а коли він від часу до часу усьміхаючись щасливо і жалїстно поклав свою руку на головку своєї доньки, то з того руху з черт єго лиця, з єго погляду промавляло нїби якесь висвободжене, нїби воскресене до нового лїпшого житя.

нем молочарских спілок, їх орґанізацию і технічною контролею та над розвитком торговлі маслом, відзиває ся отсим до П. Т. нашої суспільности, щоб з всяким довірєм відносила ся і на дальше до дирекциї товариства „Краєвого господарско-молочарского Союза“ в справі закладаня нових молочарських спілок і ширила дальше той вельми важний для піднесеня добробиту наших хліборобів рільничий промисл. Наш край рільничий надає ся на се і коли хоч троха віримо в свої сили, найде ся много пригожих т. зв. молочарских околиць, де можна би заложити молочарску спілку. Треба лиш бажати, щоби місцеві патриоти, місцева інтеліґенция і селяни, схотїли заінтересувати ся сею справою, дати почин до осованя молочарских спілок і попрацювати щиро і витревало над їх веденем а тим причинять ся вельми до поступу і піддвигненя так занедбаного нашого рільничого краю. Товариство „Краєвий господарско-молочарский Союз“ в Стрию, маючи трилїтну практику і працюючи щиро на тім поли — поспішить радо з порадою. Більше праці і муравлиної витревалости, а менше деклямаций, тоді будемо могли говорити о нашій економічній силї. Приступайте в члени „Товариства Господарско-молочарского Союза в Стрию“. Стан товариства представляє ся з 15 цьвітня 1908 так: Стан чинний: готівка 5.221·61 К, довжники 27.212·48 К, адміністрация 2.260·87 К, інвентар 1.129·68 К, маґазин 4.449·93 К; стан довжний: уділи і фонд резервовий 719 К, вірителї 37.602·12 К, набіл 6.862·38 К, зиск 4.924·39 К, резерва страт 166·63 К, загальний оборот 73.326·43 К. Уділ виносить 20 К, вписове 2 К. Товариство має 3 склепи: у Львові Ринок 10 і ул. Казимирівска 47 — в Стрию напротив ґімназиї. Голозне бюро в Стрию. На всякі запитаня відповідає Союз відворотно. До праці а жде нас лучша доля! — За „Краєвий господарско-молочарский Союз“ в Стрию: *о. Остап Нижанковский, Мих. Тюн, Любом. Данилович.*

— **Жертва скаженого пса.** В Ню-Йорку погиб дня 21 с. м. один з тамошних великих промисловців серед обставин, котрі в цілім сьвітї зробили велике враженє. Властитель фабрики Марш був зовсім здоров, коли нараз в суботу вечером дня 16 с. м. вчувши шум води у водопроводі, дістав якихсь корчів; опісля захотіло ся єму дуже пити, але аж тепер переконав ся, що як би щось єму горло стиснуло і він не може нічо поликати. В понеділок порадив ся Марш свого лікаря а той ствердив тоді, що Марш шість неділь тому назад обвязував своєму песикови рану, а той як би з вдячности полизав его по руці. В чотирнайцять днів опісля треба було песика застрілити, бо він кидав ся на стеноґрафку Марша, панну Томсон і, як показало ся, був скажений. Марш не знав нічого о тім, що він заразив ся скажениною, аж до хвилї, коли від шуму води дістав корчів. Лікар повіз тоді Марша до заведеня Пастера а настоятель того інститута др. Вілер оглянувши его, сказав єму, що він занедужав на скаженину, але курация тепер вже за пізна. В Парижи, що правда, виробляють тепер такий лік, котрим можна лічити навіть і в спізненій порі, але того ліку не можна для Марша ще на час спровадити. Марш спитав тоді спокійно: „Скажіть же менї, докторе, як довго менї ще жити?“ Вілєр відповів: „Може три днї“.

Марш поїхав відтак назад до фабрики, виправив всїх людий, що мали яке небудь діло зі скаженим псом, до заведеня Пастера і пішов ще на засїданє товариства, в котрім був предсїдателем ради управляючої та заповів там недалеку свою смерть і просив, щоби его сина іменували его наслїдником. Опісля попрощав ся Марш зі своїми і вернув до дому, де спільно зі своїм адвокатом зробив завіщанє а відтак попращав ся з родиною. В понеділок вечером Марш положив ся, ві второк рано розмавляв ще з родиною і з лїкарем в хвилях, коли корчі попускали, і говорив з ним як чоловік образований о ході своєї страшної хороби. Під вечер не міг вже нічого їсти і пити а в середу дістав страшенних конвульсий так, що для успокоєня треба було дати єму опіюм; в полудне ще раз пробудив ся а відтак дістав знов сильних корчів і наконець помер о 5 год. по полудни. Між лікарями настав був погляд, що Марш не помер від скаженини, лиш внаслідок затроєня опіюмом а президент лїкарского товариства, Клєрк Бель, накинув ся навіть на доктора Вілера за то, що той сказав Маршеви наперед що він мусить померти. Внаслідок того рада, санїтарна зарядила обдукцию а тоді потвердило ся, що Марш помер дійстно від скаженини. Мабуть така сама судьба жде й сина Марша, его стеноґрафку панну Томзон і его секретаря, котрі бавили ся з псом вже тоді, коли він був скажений.

— **Про катастрофу в Контіш** доносять з Брукселї: Судові доходженя виказали, що безпосередна вина за ціле нещастє спадає на зворотничого Вандертуйна, котрий внаслїдок потрясеня мозку і запаленя легких лежить тепер недужий і ледви чи буде жити. Вандертуйна уважано від давна за чоловіка слабої інтелїґенциї, але его держано на тім становищи, бо плачено єму все лиш по три франки (корони) на день, а він знов держав ся тої служби, бо мусїв живити жінку і девятеро дїтий. Виноватими суть також два урядники, котрі знаючи, що коло зворотницї робить ся направа, не дали знаку, щоби поїзд заздалегідь їхав поволи. Ґазети звертають увагу на то, що на вість о катастрофі збігли ся зараз сотки послїдної зволочи з Антверпії до Контіш, щоби тут рабувати і обкрадати нещасливих. Бельґійска держава буде мусїла тепер заплатити пошкодованим грубі міліони.

— **Буйна уява учителя королївских дїтий.** Саский король не має рішучо щастя до учителїв французскої мови для своїх дїтий. Перший учитель, Жірон, увів, як звістно, королеви его жінку, теперішну паню Тоселлї, а другий, якийсь Ґотіє, наробив щось, чого ще доси і дрезденьска полиция не може розібрати та називає то поки що лиш продуктом буйної уяви. Ґотіє подав іменно сими днями, що недалеко від королївскої віллї Вахвіц коло Дрездна на пали на него якісь розбишаки і поранили его. Полиция кинулась зараз слїдити за тими розбишаками, але остаточно прийшла до переконаня, що то лиш очевидно видумка Француза може в тій цїли, щоби зробити себе інтересним. Зранене на грудех, котре мало походити від розбишаків, показало ся лиш незначне і длятого припускають, що Ґотіє сам себе зранив. Ґотіє виновиз свою посаду і сказав опісля, що він сам пробив собі ножем одїнє і сорочку, щоб тим способом доказати, що то розбишаки напали на него. Тепер же представляє справу так, що мов би то він завів сварку з якоюсь дамою, котра із злости хотїла его пробити ножем і лиш легонько зранила. Полиция і сему не хоче вірити.

Телеґрами.

Відень 26 мая. Є. Вел. Цїсар приняв вчера по полудни міністра справ заграничних бар. Еренталя і міністра війни Шенайха та президента міністрів бар. Бека на окремів авдиенциї.

Відень 26 мая. „Wiener Zeitung“ оголошує розпорядженє міністра справедливости в справі приділеня громади і обшару двірского Лоня до округа суду повітового в Перемишлянах і суду окружного в Бережанах.

Відень 26 мая. Палата послів приступила до нарад над пильним внесенєм пос. Евгена Левицкого в справі убитя жандармом дня 6 лютого с. р. в Коропци руского селянина Марка Каганця.

Париж 26 мая. „Figaro“ доносить: Установлено вже реченець подорожи президента републики Фалїєра до Скандинавії і до Росиї. Президент поїде там в другій половинї липня а верне до Парижа 1 вересня.

Петербург 26 мая. (П. А.) Пп. Крамаржа, Грібара і Глїбовицкого витали на двірци зелїзничім члени міскої думи, члени ческої кольониї, товариства „Сокіл“ і штатский совітник Крассовский. Серед репрезентантів міста був також ґен. Владіміров, котрий з порученя міскої репрезентациї був недавно в Празї. В час приїзду поїзду на дворець і приїзду до готелю витала публика гостий окликами: „Na zdar!“ і „Живіо!“ Небавком по приїздї зложили гості візиту президентови думи Хомякову а не заставши дома, зложили свої карти.

Брукселя 26 мая. Нова палата буде складати ся з 87 католиків, 43 лїбералів, 35 социялістів, 1 християньского демократа. Більшість католицка спала отже з 12 на 8. Міністрів: справ заграничних, промислу і зелїзниць вибрано на ново. — В повнім сенатї буде засїдати: 64 католиків, 35 лїбералів, 12 социялістів. Католицка більшість сенату зросла з 14 на 17 голосів.

Лїсбона 26 мая. Президент міністрів предложив палатї проект закона відкликуючий декрети диктатури.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від ¹⁵/₆ до ³⁰/₉): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): 6·40.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопадя. (Телефона ч. 527).